

пакъ и, като чу отново звънътъ на златото, ококори широко очи. Тръсна отново торбичката и прошепна задавено:

— Злато, чисто злато

Жена му се обади:

— Остави го, страхъ ме е! Не е на добро!

Но звънътъ на жълтицитѣ бѣше изпълнилъ пѣвческата душа на сиромаха и той притисна торбичката до гърдитѣ си. Огледа двора, проточи погледъ къмъ плета и, като видѣ, че нѣма никакъвъ съседъ наблизу, тръгна бързо къмъ кѣщи. Жена му извика уплашено къмъ него:

— Кѣде ги понесе? Лудъ ли си?

— Ш-ш-штъ! Да не чуятъ съседитѣ! Ще ги скрия, това сж жълтици, жълтици!

Пѣсенъ тая вечеръ не се чу, цѣлата кѣща на сиромаха потъна въ нѣкаква тежка, мѣчителна тишина. Децата полека се мушнаха подъ чергитѣ и заспаха. Отъ стаята на тѣхнитѣ родители идѣше глухъ, задавенеъ шепотъ. Говорѣше Матейко съ жена си. Надъ селото изпълзѣ ошърбенеъ месецъ, оплакна червено лице въ хладината на зелената шума и надникна въ стаята. Двумата сиромаси не можаха да мигнатъ. Предъ очитѣ на Матейко грѣха едритѣ жълтици, и тѣхниятъ блѣсъкъ страшно жежеше очитѣ му. Деньтъ ги намѣри будни, другата нощъ не можа да ги приспи, и сега щурчето въ тѣхната стая мълчаливо слушаше задавенеъ шепотъ:

— Добре ли направихъ?

— За кое питашъ?

— Гдето премѣстихъ жълтицитѣ подъ крушата.

— Добре, сега спи, омръзна ми вече твоя страхъ.

Стариятъ креватъ мѣчително скърца подъ мѣжа.

— Слушай, жено!

— Пакъ ли се сѣти за нѣщо?

— Стори ми се, че чувамъ чужди стѣпки по двора.

Доброто сърдце на Матейко бѣше затворено за чо-